

for ikke at komme paa Fattigvæsenet, for ikke at søge Hjælp, som har den offentlige Hjælps Karakter? Der er mange, der fører den Kamp. Jeg ved godt, at der er mange, som beder om Hjælp, som ikke fører denne Kamp, men den føres af adskillige. Vi, der lever paa Landet og ser Forholdene paa nært Hold, kan tilfulde konstatere, at det er saadan, at de Mennesker, der forsøger at holde rent for deres egen Dør, i allerhøjeste Grad yder Selvhjælp til den Hjælp, de faar.

Jeg vil slutte disse faa Bemærkninger med Ønsket om, at Lovforslaget maa blive ophøjet til Lov, og at de Styrelser, der kommer til at føre Loven ud i Livet, ikke maa gøre det paa en alt for kneben Maade, men stadig med det for Øje, at en Arbejder er sin Løn værd. Og jeg vil tilføje, at man heller ikke maa glemme, at den, som ikke vil arbejde, bør heller ikke have Føde. En saadan bør paa ingen Maade have Støtte af Hjælpekassens Midler, thi det vilde være en Beskæmmelse for den værdige trængende. Den Hjælp, der skal ydes til Mennesker, om hvilke man bestemt kan sige, at de kan, men ikke vil arbejde, maa ydes af den offentlige Forsørgelse, og den Hjælp maa for min Skyld godt beholde den Bismag, den har.

Forslaget som Helhed giver jeg min Tilslutning. Om Enkelthederne bliver der muligvis Lejlighed til at forhandle i et Udvalg. Paa mit Partis og egne Vegne kan jeg tilsiige den højtærede Indenrigsminister Støtte til Gennemførelse af Lovforslaget.

Andreasen: De væsentligste af de i det foreliggende Lovforslag foreslaaede Ændringer i den bestaaende Hjælpekasse-lovgivning betyder efter min Mening en afgjort Forringelse af den nuværende Hjælpekasseinstitution, og det er derfor givet, at min Gruppe maa modsætte sig disse Forandrings Gennemførelse. Det ærede Medlem, der nys talte, sagde, at Maalet var at faa alt Fattigvæsen bort, og deri har han selvfølgelig Ret. Vi Socialdemokrater mener, at Maalet er noget større, nemlig at faa afskaffet de Forhold, der bevirker, at Mennesker i vort Samfund uskyldigt lider Nød. Men for at naa dertil er det nødvendigt at afskaffe den sociale Uretfærdighed. Vi er ikke Flertal og har ikke Magten til at gennemføre dette. Det er derfor givet, at vi yder vor Tilslutning til den Lovgivning, der tager Sigte paa ved Barmhertighed i nogen Grad at mildne

den uforskyldte Nød og Elendighed. Vi beklager derfor, at man, efter at man ved den oprindelig vedtagne Hjælpekasselov har skabt Betingelser for en heldig Udvikling af en Institution som denne, nu, da man staar overfor en Revision, forringer det bestaaende i Stedet for at udvikle Institutionen paa det Grundlag, som alt er skabt. Jeg og min Gruppe beklager, at den højtærede Indenrigsminister har været lydhør overfor de Krav, der navnlig i sidste Rigsdagssamling stærkt kom til Orde i det andet Ting med Hensyn til at begrænse den Hjælp, der kan ydes fattige Mennesker i Kraft af denne Lovgivning. Jeg beklager, at den højtærede Indenrigsminister ikke har lyttet til de Røster, der i denne Sag kommer fra sagkyndig Side, den Side, om hvilken ogsaa det ærede Medlem fra Nørresundby (S. Frederiksen) sagde, at man skulde lytte til den, nemlig til selve Hjælpekassebestyrelsernes Udtalelser.

Der holdtes nylig et Møde i Fredericia af omtrent 400 Mennesker, alle Medlemmer af de bestaaende Hjælpekassers Ledelse, og paa dette Møde rejstes der Krav, ikke om en Forringelse af den bestaaende Hjælpekasselovgivning, men om en Udvikling af den netop i den Retning, jeg har peget paa, en Udvikling i Retning af større Bevægelsesfrihed for Bestyrelserne og en Forbedring af Loven i Retning af, at der blev flere Penge til Raadighed. Endvidere fremsattes med stor Styrke Kravet om Ret til at bevilge faste Understøttelser, et Krav, som Hjælpekassebestyrelsernes Medlemmer finder er i god Overensstemmelse med den gældende Lovs Aand. Ministeren har ikke lyttet til disse Ønsker fra Hjælpekasseinstitutionens Mænd og Kvinder, han har desværre lyttet til de Krav, der af Landstingets Højre er fremsat om at standse den Udvikling, vi her er inde i. Han har endog været saa lydhør overfor dem, at han, hvad jeg meget beklager, har forbudt Kommunerne og Hjælpekasserne at komme Enkerne til Hjælp ved denne Lovgivning paa en Maade, hvorved man slap ikke alene for at bevare de Enker under det offentlige Fattigvæsen, der alt var inde under det, men ogsaa for at tvinge andre fattige Enker ind under Fattigvæsenet. Endnu før det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) som Indenrigsminister udstedte sit bekendte Cirkulære vedrørende denne Sag, havde man i en Række Kommuner taget det Spørgsmaal op at overflytte Enker fra Fattigvæsenet til Forsørgelse af Hjælpekasserne, men ved Cirku-